

[Leif Hermann]

ningsvidner, ikke gælder, og det er på Christiania, for det ved vi: dér er det aldrig sket.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg synes bare, jeg vil sige til hr. Leif Hermann, at der ikke er nogen grund til at være uretfærdig over for fru Birgith Mogensen. Det er ikke rigtigt, at fru Birgith Mogensen konsekvent forlader salen efter at have holdt sit indlæg. Det er derimod rigtigt, at fru Birgith Mogensen aldrig svarer på noget som helst, når man spørger til det, fru Birgith Mogensen har sagt. Fru Birgith Mogensen har det princip ikke at svare, når hun bliver spurgt, og det giver os andre lejlighed til at lytte til fru Birgith Mogensens taler. Det kan da være interessant, men det er altså det.

Jeg synes bare, det er uretfærdigt at hævde, at fru Birgith Mogensen altid går. Det gør hun ikke, for meget ofte bliver hun i salen, men undlader blot at svare.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage i ordførerrækken.

Poulsgaard (FP):

Jeg ved ikke, hvem der svarer, og hvem der ikke svarer, men jeg ved i hvert fald, at jeg gerne ville have holdt den samme tale som fru Birgith Mogensen. Så man må også godt skælde ud på mig! Jeg kan underskrive alt, hvad hun sagde.

Jeg kan forbavses over to ting. Jeg kan forbavses over, at politiet udfører det store arbejde, det gør, under de vanskelige forhold, der er, for der er mange kræfter i dette land, der mistænkeliggør politiets arbejde.

Jeg kunne også forbavses over de venstreorienterede herinde i salen. Uha, hvor har de travlt med medborgerrettigheder! Men hvordan er det faktisk i de lande, hvor disse partier har fået magten, har den politiske indflydelse? Hvordan ser det ud dér?

Tinning (VS):

Som hr. Poulsgaard udmærket ved, interesserer vi os i VS for demokrati, hvad enten det er i den ene eller den anden ende af verden.

Jeg skal takke for modtagelsen af vores forslag. Det er vel egentlig også, hvad der er

at takke for. Det er klart for enhver, at der ikke er noget flertal for det forslag, vi har fremsat. Jeg forstår dog debatten på den måde, at der er et flertal, der mener, at der kunne være megen fornuft i at bruge forslaget som en anledning til at undersøge en lille del af det område, vi her beskæftiger os med. Det var det, hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, nemlig først og fremmest problemer med ransagninger rundt omkring og især på Christiania. Det vil jeg vende tilbage til om lidt.

Vores sigte med forslaget er jeg næsten nødt til at gentage. Jeg beklager lidt, at når vi skriver i bemærkningerne til forslaget, at det skal forstås som et forsøg på at bidrage til udviklingen af et mere holdbart og solidt forhold mellem borgerne og politiet, så findes der en række ordførere, der, uanset hvad vi skriver, bare siger: jamen det mener de folk ikke; nu fylder de os med usandheder.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre i forhold til f.eks. fru Birthe Rønn Hornbech for at overbevise hende om, at vi faktisk også i VS mener, det er gavnligt med et bedre forhold mellem borgere og politi. Det er gavnligt at få styrket det, vi har kaldt »politiets faglige etik«, men også, som vi skriver, at »medvirke til forebyggelse af ubeføjet mistanke om fejl og forsømmelser«. Sagt på almindeligt dansk: det er godt, at folk ikke går rundt og tror, at politiet laver alle mulige fup- og svindele, når det ikke gør det.

Vi tror, det er godt med øget indsigt i, hvad det er, politiet gør. Hvad er politiets arbejdsvilkår? Hvad er det for arbejdsmetoder, det tager i brug? Et samfund kan selvfølgelig slet ikke hænge sammen, hvis det ender med, at vi på den ene side har et politi, retsvæsen osv., på den anden side borgere, som føler sig umyndiggjorte og fremmedgjorte over for alt det, der foregår dér.

Vi synes, der er god grund til at forbedre befolkningens indsigt i politiets arbejde. Vi synes, der er god grund til at forbedre kontakten mellem politi og befolkning. Det var egentlig sigtet med vores forslag, som altså ikke går ud på uden videre at opbygge det, justitsministeren kalder et meget voldsomt kæmpebureaukrati og hr. Jimmy Stahr også kaldte et stort bureaukrati og sådan noget.

Det, vi ville, var i første omgang at forsøge med en ordning med medborgervidner i nogle få politikredse i f.eks. to år for at finde